

Lagutskottets betänkande

1979/80:9

med anledning av motion om tilläggsdirektiv till utredningen
angående företagsinteckning

Ärendet

I betänkandet behandlas motionen 1978/79:691 av Knut Wachtmeister (m) vari hemställs att riksdagen hos regeringen begär en utvidgning av direktiven till utredningen angående företagsinteckning enligt vad som i motionen anförts.

På begäran av utskottet har yttranden över motionen avgivits av Sveriges advokatsamfund, Svenska bankföreningen, Svenska sparbanksföreningen och Sveriges industriförbund.

Motionen

I motionen framhålls att det i den ekonomiska krisens spår vid flera tillfällen har förekommit, att kommuner och andra kapitalplacerare köpt industrifastigheter, varefter produktionen fortsatt med det säljande företaget som hyresgäst. En sådan transaktion anges medföra påtagliga fördelar för det säljande företaget i form av förbättrad likviditet och lönsamhet men anges också kunna skapa kreditsäkerhetsmässiga problem av bestående art.

Motionären erinrar om att ett företags maskinutrustning enligt nuvarande lagstiftning hör till fastigheten. De pantbrev som uttagits i fastigheten kommer efter överlåtelse av en industrifastighet att även i fortsättningen gravera den maskinutrustning som det säljande företaget ej längre äger. Detta innebär i sin tur att säljaren, om han framdeles hyr lokalerna av köparen, i princip inte kan ta ut företagsinteckning i maskinerna. Endast kundfordringar och varulager kan utgöra säkerhet för företagsinteckning, anför det i motionen.

För att företagets maskinvärde skall kunna utnyttjas som säkerhet fordras att maskinerna nedmonteras, avlägsnas från fastigheten, varaktigt placeras utanför fastigheten samt först därefter återförs till fastigheten. Först efter denna mycket omständliga och långdragna procedur kan maskinerna ingå i inteckningsunderlaget vid företagsinteckning.

Än större problem uppstår enligt motionären om fastigheten säljs vidare. Från kreditsäkerhetssynpunkt måste man då skilja på de inventarier som fanns vid överlåtelsen och de som anskaffats senare. Hittills har i allmänhet köparna varit solventa men man kan enligt motionären lätt tänka sig vilka svårigheter som kan uppstå vid konkurs då det gäller att avgöra hur mycket av försäljningssumman för maskinerna som skall falla på företagsinteckning-

en och hur mycket kronofogden skall få.

Enligt motionärens uppfattning kan man endast komma till rätta med problemen genom en ändring i lagstiftningen så att maskinerna aldrig graveras av pantbrev utan endast av företagsinteckning oberoende av vem som äger fastigheten.

I motionen anmärks, att en ändring i lagstiftningen torde komma att nödvändiggöra omfattande övergångsbestämmelser och att motionsförslaget följaktligen inte bör genomföras utan föregående utredning. En sådan borde enligt motionären kunna göras av utredningen (Ju 1972:12) angående företagsinteckning.

Gällande rätt

Företagsinteckning

Enligt lagen (1966:454) om företagsinteckning får företagsinteckning till säkerhet för fordran meddelas i en företagares näringsverksamhet (1 §). En förutsättning härför är att näringsidkaren skulle ha varit bokföringsskyldig enligt 1929 års bokföringslag om denna fortfarande gällt, eller att han driver jord- eller skogsbruk (2 §). Företagsinteckning gäller i näringsidkarens lösa egendom, i den mån denna hör till den intecknade verksamheten. I lagen uppräknas vilka typer av lös egendom som kan bli föremål för företagsinteckning. Hit hör bl. a. inventarier, varor eller andra lösören, byggnader som inte hör till tomträtt samt vissa nyttjanderätter och immaterialrätter (4 §). Till kategorin lösören räknas t. ex. maskiner, redskap, fordon, kreatur, kontorsinventarier, råvaror, varor under tillverkning och varulager samt vissa reservdelar (prop. 1966:24 s. 92).

Fastighetsinteckning

Ett företag kan som säkerhet för kredit även låta pantförskriva sin industrifastighet. Reglerna om panträtt i fastighet och om vad som är att anse som fast egendom återfinns i jordabalken (JB). Till fastighet hör bl. a. byggnad, ledning, stängsel och annan anläggning som anbragts i eller ovan jord för stadigvarande bruk (2 kap. 1 § JB). Till byggnad hör fast inredning och annan utrustning som är ägnad till stadigvarande bruk för byggnaden. I butikslokaler skall vidare hyllor, diskar och skyltfönsteranordningar anses höra till byggnaden. I fabrikslokaler gäller motsvarande för kylsystem och fläktmaskineri (2 §).

Av särskilt intresse i förevarande sammanhang är en bestämmelse om s. k. industritillbehör till fastighet. Till fastighet som helt eller delvis är inrättad för industriell verksamhet hör, utöver vad som följer av 1 och 2 §§, maskin- och annan utrustning som tillförts fastigheten för att användas i verksamheten huvudsakligen på fastigheten. Fordon, kontorsutrustning och handverktyg

hör dock inte till fastigheten (3 §). Föremål som nyttjanderättshavare eller eljest annan än fastighetsägaren tillfört fastigheten hör inte heller till denna, om inte föremålet och fastigheten kommit i samme ägares hand. Detsamma gäller beträffande sådana föremål som kan utgöra industritillbehör och som tillförts fastigheten av fastighetsägaren utan att denne ägde föremålet – det kan vara förhyrt eller övertaget med äganderättsförbehåll. I viss analogi härmed stadgas att om fastighetsägaren förvärvat sådant föremål under villkor om återtagandeförbehåll hör föremålet inte till fastigheten så länge villkoret gäller (4 § första stycket).

Det kan tänkas att ett föremål, exempelvis en maskin, har tillförts en industrifastighet av en annan person, normalt en rörelseidkare, än fastighetsägaren och att maskinen ingår i rörelseidkarens företagsintecknade egendom. Maskinen och fastigheten kan sedermera komma i samme ägares hand, antingen genom att fastighetsägaren förvärvar verksamheten eller genom att näringsidkaren förvärvar fastigheten. I sådana fall tillhör maskinen likväl inte fastigheten om inte inteckningen i maskinen har upphört eller – för det fall att det är näringsidkaren som förvärvat fastigheten – om inte sex månader förflutit från lagfartsansökningen. Inteckningshavaren har möjlighet att inom angivna tid väcka talan om betalning för sin fordran (4 § andra stycket).

Det hittills anförda gäller de sakrättsliga verkningarna av ett föremåls införlivande med industrifastighet. I obligationsrättsligt hänseende gäller att såväl återtagande- som äganderättsförbehåll förlorar sin verkan kontrahenterna emellan när fastigheten tillförts föremålet så att det enligt 1 och 2 §§ hör till fastigheten (5 § första stycket).

Överlåts ett fastighetstillbehör gäller inte överlåtelsen mot tredje man förrän föremålet skiljs från fastigheten på sådant sätt att det inte längre kan anses höra till denna (7 §). Föremål som har karaktären av tillbehör, t. ex. till en industrifastighet, kan alltså inte utgöra separat objekt för en sakrätt. Upplåts panträtt i föremålet gäller således inte panträtten mot tredje man. Hur det i paragrafen föreskrivna avskiljandet skall åstadkommas varierar allt efter tillbehörets beskaffenhet och andra omständigheter. Enligt lagberedningen (SOU 1947:38 s. 109) är det fysiska avskiljandet inte alltid avgörande. Ett rent tillfälligt bortflyttande av ett tillbehör, exempelvis för reparation, bör inte medföra att föremålet i rättsligt hänseende får en annan karaktär än tidigare.

Ur lagförarbetena angående begreppet industritillbehör

JB trädde i kraft den 1 januari 1972. Reglerna i 2 kap. JB om tillbehör till fastighet hade i allt väsentligt övertagits från 1966 års lag om vad som är fast egendom. Dessförinnan gällde på detta område 1895 års lag angående vad till fast egendom är att hänföra.

Enligt 1895 års lag skulle till "fabrik eller annan för industriell verksamhet

inrättad byggnad" höra varje motor, maskin, kärl eller därmed jämförligt redskap, som för sin användning kräver och jämväl vilar på fast, från grunden berett underlag. Genom anknytningen till underlaget kom tillbehörsbegreppet att bli relativt snävt begränsat.

I 1947 års lagberedningsförslag till ny jordabalk kritiserades den bestämning av industritillbehörskretsen, som 1895 års lag innehöll. Den hade visat sig medföra tolkningssvårigheter i tillämpningen. Det kunde enligt beredningen vara synnerligen vanskligt att avgöra såväl om en viss maskin krävde ett fast, från grunden berett underlag som när ett sådant underlag verkligen var för handen. Svårigheterna sammanhängde delvis med att bestämningen blivit föråldrad till följd av den tekniska utveckling som ägt rum efter tillkomsten av 1895 års lag. Enligt beredningens förslag borde tillbehörskretsen begränsas ytterligare. Såsom industritillbehör borde enligt beredningen betraktas sådana maskiner, som ingick i fabriksbyggnadens utrustning för industriell drift i allmänhet eller vilkas användning i vart fall inte var begränsad till viss industri eller verksamhetsgren. Exempelvis skulle väverimaskiner, maskiner för skottillverkning och pappersmaskiner inte kunna utgöra tillbehör till fast egendom (SOU 1947:38 s. 98 f.).

Beträffande tillbehörsbestämningen innehöll 1960 års jordabalksförslag (SOU 1960:25) från lagberedningen endast obetydliga förändringar av 1947 års förslag.

Den s. k. *jordabalksutredningen* hade i uppdrag att omarbete vissa delar av lagberedningens jordabalksförslag. Revisionen kom bl. a. att omfatta reglerna om industritillbehör. I motsats till lagberedningen prövade jordabalksutredningen i sitt betänkande (SOU 1963:55) utvägen att låta kretsen av industritillbehör få en mycket vidsträckt räckvidd. I betänkandet anfördes att kritiken mot lagberedningens olika förslag främst hade avsett två förhållanden. Beredningens förslag var synnerligen radikalt, i praktiken skulle väldiga värden komma att omrubriceras från fast till lös egendom. Verkningarna i kredithänseende skulle bli allvarliga genom att maskinerna i sin nya egenskap av lös egendom inte skulle kunna begagnas som kreditunderlag ens i tillnärmelsevis samma omfattning som om de ingått bland fastighetstillbehören. Sistnämnda invändning hade enligt jordabalksutredningen sin giltighet oavsett hur företagsinteckningsinstitutet skulle komma att utformas. Utredningen övervägde för sin del bl. a. att föreslå en tillbehörsbestämning på ungefär samma grundval som den som uppbar reglerna i 1895 års lag. Utredningen konstaterade emellertid att den inte kunnat finna någon lösning som uppfyllde det ytterst berättigade kravet på distinkt rättsgestaltning. Möjligen förhöll det sig rentav så, yttrade utredningen (s. 243 f.), att önskemålet om en differentiering av maskinbeståndet alltefter graden av yttre anknytning till fabriksbyggnaden faktiskt var oförenligt med det samtidiga önskemålet om en okomplicerad och lättillämplig regelutformning. I stället föreslog utredningen alltså, att tillbehörskretsen skulle få en vidsträckt räckvidd. Närmare bestämt inbegrep den nya bestämningen praktiskt taget samtliga maskiner och andra inventarier, som begagnades i

den industriella verksamheten. Den mest väsentliga vinningen härmed var enligt utredningen att begreppsbestämningen inte skulle splittra vad som reellt utgjorde en organisk enhet, dvs. fabriken jämte dess maskinutrustning. Lagförslaget fick i angiven del följande lydelse: "Till fastighet varå industriell eller därmed jämförlig verksamhet bedrivs --- höra tillika maskiner och annan utrustning, som tillförts fastigheten för att å eller i anslutning till denna användas i verksamheten (industritillbehör) ---."

I 1966 års proposition med förslag till lag om vad som är fast egendom (prop. 1966:24) föreslogs en regel med samma lydelse som den nuvarande bestämmelsen i 2 kap. 3 § JB. Departementschefen framhöll (s. 69) bl. a. att jordabalksutredningens förslag om en mycket extensiv tillbehörskrets hade klara fördelar. Bl. a. drogs för varje enskild fastighet upp en skarp gräns i förhållande till olika slag av lös egendom. Vidare kunde det rent principiellt anses vara en fördel att förslaget inom fastighetspanträttens ram sammanhöll vad som utgjorde en organisk enhet, nämligen de anläggningstillgångar som samverkar till produktionsresultatet. Med hänsyn härtill och i betraktande av den stora betydelse man från industrins och bankvärldens sida tillskrev utredningsförslaget borde detta åtminstone i sina huvuddrag läggas till grund för lagstiftning, trots att en vidsträckt bestämning av tillbehörskretsen kunde skapa vissa problem. För att minska tillämpningssvårigheterna uteslöts dock fordonen, kontorsinventarierna och handverktygen från industritillbehörskretsen.

Remissyttranden

Samtliga remissinstanser delar motionärens uppfattning att frågan om industritillbehörens rättsliga ställning bör utredas.

Sveriges advokatsamfund anser att de frågor som berörs i motionen är av betydelse för det ekonomiska livet. Samfundet finner att det skulle vara värdefullt om frågorna utreds i lämpligt sammanhang.

Sveriges industriförbund anför i sitt yttrande bl. a. följande:

När jordabalksutredningen i början av sextioalet föreslog att en utvidgad krets av föremål i form av maskiner skulle få räknas som tillbehör till fastighet i vilken det förekom industriell verksamhet välkomnades detta varmt av industrin. Med ökande investeringsbehov och begränsade självfinansieringsmöjligheter var man vid denna tidsperiod mycket nöjd med den utökning av kreditunderlaget för fastighetsinteckning som ett inräknande av maskinparken i tillbehörskretsen till fastighet för industriell verksamhet kom att utgöra. Man önskar från industrins sida idag inte någon ändring i bestämmelsen i 2 kap. 3 § JB om vad som skall räknas som tillbehör till industrifastighet.

Det allmänna ekonomiska läget för svensk industri de senaste åren har emellertid enligt industriförbundet i allt högre grad inneburit att enskilda företag önskar – eller varit tvungna – att förstärka det egna kapitalet. Vidare har industriföretagens strukturproblem blivit alltmer påfallande. Båda dessa

omständigheter aktualiserar överväganden rörande industriföretagens ägarinnehav av tillverkningsfastigheter, anför det i yttrandet.

Ett allt vanligare sätt för ett industriföretag att förstärka det egna kapitalet har enligt industriförbundet blivit att företaget avyttrar sin tillverkningsfastighet till den kommun där fastigheten är belägen. Andra kategorier av köpare av industrifastigheter är SPP, privata företag som har behov av "tunga" investeringsobjekt för längre tidsperioder samt, på allra senaste tiden, konsortier av privatpersoner. Oftast kombineras fastighetsförsäljningen med ett hyresavtal. Industriföretaget/säljaren hyr alltså efter försäljningen den ifrågavarande industrifastigheten av köparen. Den maskinpark som företaget under åren monterat in i fastigheten, och som alltså är tillbehör till fastighet, har säljaren dock ofta velat ha kvar äganderätten till. Detta önskemål har köparna ej haft något att erinra emot och parterna har avtalat härom i köpehandlingarna. I obligationsrättsligt hänseende är avtalet utan några invändningar, framhåller industriförbundet. Enligt 2 kap. 7 § JB krävs dock, för att sakrättsligt skydd avseende säljarens maskinpark skall åstadkommas, att maskinparken skiljs från fastigheten. Avskiljandet måste dessutom ha en viss "kvalitet". I yttrandet konstateras att en separation av ett industriföretags maskinpark från fastigheten i övrigt av en mängd skäl är ogenomförbar och att följaktligen möjligheterna till företagsinteckning i den ifrågavarande maskinparken inte finns eftersom densamma sakrättsligt sett utgör tillbehör till fastighet.

I yttrandet redovisas resultatet av en enkät som industriförbundet under våren genomfört bland ett femtiotal industriföretag av varierande storlek och industriinriktning.

Enkäten utvisade bl. a. att företagen i de fall man genomfört nu angiven typ av försäljningar varit medvetna om avsaknaden av sakrättsligt skydd för maskinparken men "chansat" på att inga problem skulle uppstå med hänsyn till köparens ekonomiska ställning, att man laborerat med leasing konstruktioner av maskinparken efter försäljning, att man i några fall avstått från att genomföra en i övrigt ändamålsenlig försäljning, att nuvarande regler i 2 kap. 3 § JB är av stort värde och ej bör ändras samt att man är synnerligen mån om att ett alternativ till separationsregeln i 2 kap. 7 § JB skapas.

Det framkom vidare att vissa industrikoncerner vid strukturförändringar tvingats till konstlade lösningar i fråga om äganderättsövergångar av koncerninterna fastigheter för att avsevärda lagfartskostnader skulle undvikas. Industriförbundet anser att frågan om möjligheterna eller snarare bristen på möjligheter till dispens i lagfartsskatteärenden vid nödvändiga strukturaliseringar är ett område som bör aktualiseras vid sidan om det problem som remissen avser.

I yttrandet efterlyses sammanfattningsvis ett alternativ till separationsregeln i 2 kap. 7 § JB. Den nya regeln bör vara så beskaffad att ett industriföretag, som vid försäljning av en industrifastighet önskar behålla äganderätten till sin maskinpark, skall kunna åtnjuta sakrättsligt skydd i

maskinparken utan att denna avlägsnas från fastigheten. Bland de lösningar som enligt industriförbundet skulle kunna diskuteras är en anteckning i fastighetsboken om att viss egendom, som annars utgör tillbehör till fastighet, ej ingår i fastigheten. En sådan konstruktion skulle förenas med ett krav på medgivande från pantbrevsinnehavare och någon form av publicitetsförfarande.

Industriförbundet tillstyrker att företagsinteckningsutredningen genom tilläggsdirektiv erhåller i uppdrag att lägga fram förslag om förenklade regler, ägnade att skapa ett sakrättsligt skydd för sådana industritillbehör som säljare av industrifastighet önskar behålla äganderätten till.

Svenska bankföreningen anför att de i motionen redovisade problemen inte är ovanliga och att den ifrågasvarande stödformen tenderar att öka. Bankföreningen anser därför frågan om industritillbehörs rättsliga status väl värd att utreda. Bankföreningen utgår ifrån att det knappast kan vara rationellt att ändra nuvarande lagstiftning på sådant sätt, att industritillbehör generellt överförs till underlaget för företagsinteckning. Det synes enligt bankföreningen naturligt, att utredningsarbetet bedrivs i samverkan mellan den nyligen tillsatta utredningen (Ju 1979:02) med uppdrag att utreda frågor angående panträttsreglerna i fastighets-, sjö- och lufrätten och utredningen angående företagsinteckning.

Svenska sparbanksföreningen tillstyrker motionsförslaget utan närmare motivering.

Vissa utredningar

Utredningen (Ju 1972:12) angående företagsinteckning har i uppdrag att se över lagstiftningen om företagsinteckning. Någon mera genomgripande förändring av företagsinteckningens allmänna karaktär åsyftas inte. Enligt direktiven bör utredningen bl. a. undersöka om överensstämmelse kan uppnås mellan företagsinteckningslagen och JB i fråga om sättet för upplåtelse av säkerhetsrätt samt inteckningens form och innehåll och sättet för dess utfärdande. Utredningen har även att utreda vissa frågor som sammanhänger med effekterna för företagsinteckningarnas del av ändringarna i kommun- och länsindelningen åren 1968–1974, vidare spörsmål om införande av automatisk databehandling på företagsinteckningsområdet. Det står dock utredningen fritt att ta upp andra spörsmål som aktualiseras under arbetets gång.

Folkpartiregeringen tillsatte i januari i år en utredning med uppdrag att se över panträttsreglerna i JB, sjölagen (1891:35 §. 1) och lagen (1955:227) om inskrivning av rätt till luftfartyg m. m. (direktiv 1979:5). En första uppgift för utredningen är att klarlägga de svårigheter som möter i den praktiska tillämpningen av panträttsreglerna i JB och sjölagen. När det gäller JB bör utredningen främst undersöka vissa problem rörande tillämpningen av

godtrosregeln i 6 kap. 7 § JB i samband med övergången till automatisk databehandling. Likformiga panträttsregler på jordabalks-, sjö- och lufrättsområdena bör om möjligt skapas. Utredningen är dock oförhindrad att föreslå en mera genomgripande ändring av sjölagens panträttskonstruktion och motsvarande regler på lufrättsområdet, även om detta skulle innebära att det skapas skillnader mellan å ena sidan fastighetsrätten och å andra sidan sjö- och lufrätten.

Byggnadspantutredningen (Ju 1977:05) skall utreda frågor om överlåtelse och pantsättning av byggnad på annans mark m. m. Utredningsarbetet skall i första hand inriktas på att åstadkomma en registerpanträtt som kan tillgodose bostadsarrendatorernas kreditbehov. En sådan reform skulle enligt direktiven få betydelse främst för dem som har eller vill skaffa sig ett fritidshus. Även spörsmål som hänger samman med överlåtelse av byggnad omfattas av utredningsuppdraget. I direktiven erinras vidare om att en byggnad på annans mark förlorar karaktären av lös egendom och blir tillbehör till den fastighet som den står på, om byggnaden och fastigheten får samma ägare. Byggnaden kommer i så fall att omfattas av de inteckningar som finns i fastigheten, varigenom en panträtt som har upplåtits i byggnaden kan bli värdelös. Utredningen har att överväga hur problemet med kolliderande inteckningar bör lösas. Ett sätt kan enligt direktiven vara att låta byggnaden under viss tid behålla sin karaktär av lös egendom.

Utskottet

För uppkomsten av panträtt i lös egendom fordras i regel att egendomen överlämnas till borgenären. Genom lagstiftningen om företagsinteckning har emellertid för vissa näringsidkare öppnats möjlighet att utnyttja lös egendom som kreditunderlag utan att näringsidkaren skall behöva avstå från besittningen av egendomen. Enligt lagen (1966:454) om företagsinteckning får sådan inteckning till säkerhet för fordran meddelas i en företagares näringsverksamhet. En förutsättning härför är att näringsidkaren skulle ha varit bokföringsskyldig enligt 1929 års bokföringslag om denna fortfarande gällt, eller att han driver jord- eller skogsbruk. Företagsinteckningen gäller i den lösa egendom som hör till den intecknade verksamheten, exempelvis inventarier, varor, vissa maskiner, redskap och fordon.

Ett företag, som äger den fastighet i vilken verksamheten bedrivs, kan som säkerhet för kredit även låta pantförskriva fastigheten. Reglerna om panträtt i fastighet och om vad som är att anse som fast egendom återfinns i jordabalken (JB). Till fastigheten räknas bl. a. de allmänna fastighetstillbehören samt industritillbehören. Sistnämnda tillbehörskategori omfattar maskiner och annan utrustning som tillförts fastigheten för att användas i verksamheten huvudsakligen på fastigheten. Fordon, kontorsutrustning och handverktyg hör dock inte till fastigheten. I 2 kap. JB ges föreskrifter om vad som i sak- eller obligationsrättsligt hänseende skall gälla bl. a. när föremål, som kan

utgöra tillbehör till fastighet, tillförts fastigheten av annan än fastighetsägaren eller när sådant tillbehör överläts. Bl. a. stadgas att överlåtelsen inte gäller mot tredje man förrän föremålet skiljs från fastigheten på sådant sätt att det inte längre kan anses höra till denna. Ett tillfälligt bortflyttande av ett tillbehör, t. ex. för reparation, medför inte att föremålet rättsligt får en annan karaktär än tidigare.

I motionen 1978/79:691 framhålls att det på senare tid vid flera tillfällen har förekommit att kommuner och kapitalplacerare köpt industrifastigheter av rörelseidkare som efter försäljningen fortsatt produktionen i fastigheten men nu som hyresgäster. En sådan försäljning förbättrar rörelseidkarens likviditet men kan enligt motionären skapa creditsäkerhetsmässiga problem av bestående art. Rörelseidkaren kan t. ex. inte ta ut företagsinteckning i de maskiner som ingår bland industriitillbehören eftersom dessa utgör tillbehör till fastigheten. Endast om maskinerna nedmonteras, avlägsnas och varaktigt placeras utanför fastigheten samt därefter återförs till denna skulle de enligt motionären kunna såsom lös egendom ingå i inteckningsunderlaget vid företagsinteckning. I motionen anförts vidare att stora problem också kan uppstå om fastigheten säljs vidare och köparen försätts i konkurs. Motionären anser att lagstiftningen bör ändras så att maskiner aldrig skall kunna graveras av pantbrev utan endast av företagsinteckning, oberoende av vem som äger fastigheten. Motionen utmynnar i ett yrkande om att riksdagen skall begära att direktiven till företagsinteckningsutredningen utvidgas i enlighet med motionärens synpunkter.

Remissinstanserna har genomgående tillstyrkt att de frågor som berörs i motionen utreds. Även utskottet anser det lämpligt att dessa frågor jämte de synpunkter som framkommit vid remissbehandlingen blir föremål för närmare överväganden. Som framgått av den tidigare redogörelsen (s. 7 ovan) har utredningen (Ju 1972:12) angående företagsinteckning i uppdrag att se över lagstiftningen angående företagsinteckning. Utredningen skall enligt direktiven bl. a. undersöka om överensstämmelse kan uppnås mellan företagsinteckningslagen och JB i fråga om sättet för upplåtelse av säkerhetsrätt samt inteckningens form och innehåll och sättet för dess utfärdande. Det står utredningen fritt att ta upp olika spörsmål som kan aktualiseras under utredningens gång.

Med hänsyn till det anförda anser utskottet att motionen jämte utskottets betänkande bör överlämnas till utredningen angående företagsinteckning för att tas i beaktande under utredningsarbetet.

Utskottet hemställer

att riksdagen hos regeringen begär att motionen 1978/79:691 jämte

utskottets betänkande överlämnas till utredningen (Ju 1972:12)
angående företagsinteckning.

Stockholm den 6 november 1979

På lagutskottets vägnar
LENNART ANDERSSON

Närvarande: Lennart Andersson (s), Bernt Ekinge (fp), Inger Lindquist (m)*, Ivan Svanström (c)*, Stig Olsson (s)*, Elvy Nilsson (s), Joakim Ollén (m), Arne Andersson i Gamleby (s), Ingemar Konradsson (s), Olle Aulin (m), Owe Andréasson (s), Marianne Karlsson (c), Bengt Silfverstrand (s), Margot Håkansson (fp), Stina Andersson (c).

*Ej närvarande vid betänkandets justering.